

GÉCZI JÁNOS

Olyaténképen

A dzsesszben az ember a kezén át látja a saját csontjait. Zongora hallható benne, a nevetlen hangszer. Mi a kolompoknak és a harcias bőrdoboknak vagyunk a hívei s nem a világzenének, amely sok nyelven és összevissza beszél. Most azt énekli a jövő fejhangján a dizőz, kántálja, a Szentföldön a gyűlöletet kivéve minden halott. Van – hisszük beszédét az első vértanúnak – a végső pillanat előtti pillanat, amelyben a nagyvilág valamennyi dolga egybetolul s minden egybeszakad. A fáknak nincs árnyékuk, zúg a lombjuk, árnyéktalan. Mindenki háttal áll mindenkinek, az ítélet előtt önmaga felé fordulva, mint Arany *Toldijában* az olyaténképen, amely szó tudja, a szöveg nem az olvasónak írott, hanem csak magának a szövegnek.

Újra

Az ablakon benézve a többiekre,
anyjára, apjára, csapat rokonságra,
meglátta magát az üveglapon. Benne
megjelent a mögötte álló égvilág.
Aztán rálelt a tekintete a teste
alakját viselő remegő fényfoltra,
majd az alakját megszerző árnyékra
s arra a pontra, ahol mindkettő kimúlt.
Kiderült újra, hogy több szíve van, s minden
szívhez tartozik a teste egy darabja.
Nem gondolta eddig magáról, hogy csakis
többes számban létezik, annyi alakban,
amennyi számban vannak. Irgalom, édes-
anyám, mama, nézd, jaj kész ez a vers is.

Újra 2.

Újra nézi, mert nyarat látni visszatér,
tapasztalja, nem azt találja a kertje
asztalán a szétömlött fényben amellyel
találkozott a július méhdöngésében.
Tekintete, az üveg mézen, áthalad
a hetek, a hónapok falán, s mit tisztán
érezkel közeledve, annak elérve
a közelébe megváltozik. Birs barnul
a tányéron, hol pohók rétesalma ült,
a csontnyelű kiskésen rozsdásodással
tölti ki életidejét az élsugár.
Szabódarazsak luggatják, kerek foltra
folt, a damaszkuszi rózsa szirmainak
maradékát. Aki ilyen közel jutott
a kerti asztalhoz, annak két szemmel kell
még látnia? – eresz alól fecske cseveg,
illegeti tollát, készül Afrikába.